

FINDING PERFECT

HET VERHAAL VAN DANIËL
Nederlandse editie

COLLEEN
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Colleen Hoover

Finding perfect

Het verhaal van Daniël – Nederlandse editie

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020552751

Deze uitgave is ook verkrijgbaar als e-book en audioboek

NUR 302

© 2023 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2018 Colleen Hoover

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Finding Perfect*

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Atria Books, a division of Simon & Schuster, New York, USA, door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literair Agentschap te Amsterdam

Vertaling Erica van Rijsewijk

Omslagontwerp Villa Grafica, naar een idee van Laywan Kwan/Atria Books/Simon & Schuster

Omslagbeeld Shutterstock

Vormgeving binnenwerk Crius Group

Omslagfoto © Chad Griffith

www.zomerenkeuning.nl

www.colleenhoover.com

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

‘Dat is drie voor mij,’ zegt Breckin terwijl hij zijn Xbox-controller laat zakken. ‘Nu moet ik echt naar huis.’

Ik pak de controller op en probeer die aan hem terug te geven. ‘Nog eentje,’ zeg ik. Of liever: smeeik ik. Maar Breckin heeft zijn belachelijk dikke gewatteerde jas al aangetrokken en loopt naar de deur van mijn slaapkamer.

‘Bel Holder maar als je je zo verveelt,’ zegt hij.

‘Die had gisteren een etentje voor Thanksgiving bij zijn vader thuis. Ze komen vanavond pas terug.’

‘Vraag dan of Six komt. Ik ben vandaag al zo lang bij je geweest dat het tot aan de kerstvakantie wel genoeg is. Ik heb familieshit vanavond.’

Daar moet ik om lachen. ‘Je zei “shit”.’

Breckin haalt zijn schouders op. ‘Ja. Het is Thanksgiving. Ik heb familieshit.’

‘Ik dacht dat mormonen geen lelijke woorden mochten gebruiken.’

Breckin rolt met zijn ogen en doet mijn slaapkamerdeur open. ‘Dag, Daniël.’

‘Wacht. Kom je zaterdag?’ Een paar dagen geleden stelde Holder op de terugweg van school voor om als we toch vrij hadden voor Thanksgiving een avondje met onze vriendengroep bij elkaar te komen. Sky en Six willen wel koken. *Wat betekent dat we uiteindelijk waarschijnlijk pizza zullen bestellen.*

‘Ja, ik ben er. Maar alleen als jij ophoudt me op de zwakke punten in mijn geloof te wijzen.’

‘Deal. En als je blijft en nog één game met me doet, noem ik je nooit meer Poederkwast.’

Aan Breckins gezicht te zien heeft hij genoeg van me. Dat kan ik hem niet kwalijk nemen; ik heb ook genoeg van mezelf.

‘Je moet er eens uit,’ zegt hij. ‘Je zit al twaalf uur te gamen. Het begint hier naar ijshoorntjes te ruiken.’

‘Waarom doe je alsof dat iets negatiefs is?’

‘Ik bedoelde het ook negatief.’ Breckin slaat de deur achter zich dicht en ik ben weer alleen.

Heel alleen.

Ik laat me achterover op de grond vallen en blijf een poosje naar het plafond liggen staren. Dan kijk ik naar mijn telefoon, waarop niets te zien is. Six heeft me vandaag helemaal geen berichtjes gestuurd. Ik haat ook niet, maar ik wacht tot zij me als eerste appt. De laatste maanden is het vreemd geweest tussen ons. Ik had gehoopt dat dat kwam doordat we in een nieuwe situatie zaten – allebei in het eerste semester van onze studie –, maar twee dagen geleden was ze onderweg naar huis erg stil. Ze had gisteren ‘familieshit’ en heeft me voor vandaag niet eens uitgenodigd.

Ik heb het gevoel dat ze het met me wil uitmaken.

Ik weet niet waarom. Ik heb nooit een vriendin gehad die het met me wilde uitmaken. Met Val heb ik het uitgemaakt. Maar toch denk ik dat het nu net zo is als vlak voordat je uit elkaar gaat. Minder communicatie. Minder tijd maken voor elkaar. Minder vrijerijen.

Misschien wil ze het wel met me uitmaken, maar ze weet vast dat dat niet goed zal vallen binnen ons clubje van vier. Nu we allemaal studeren, doen we altijd alles samen met Sky en Holder. Voor hen alle drie zou het pijnlijk zijn als ze het uitmaakte.

Misschien pieker ik te veel. Misschien dat ze stress heeft van haar studie.

Mijn slaapkamerdeur gaat open en Chunk leunt met haar armen over elkaar geslagen tegen de deurpost. ‘Waarom lig je op de grond?’

‘Waarom kom jij mijn kamer in?’

Ze zet een stap naar achteren, zodat ze strikt genomen op de gang staat. ‘Jij bent aan de beurt voor de afwas.’

‘Ik woon hier niet eens meer.’

‘Maar je bent thuis voor Thanksgiving,’ zegt ze. ‘Wat inhoudt dat je ons eten eet en ons servies gebruikt en onder ons dak slaapt, dus moet je ook je klusjes doen.’

‘Jij bent ook geen spat veranderd.’

‘Je bent drie maanden geleden het huis uitgegaan, Daniël. Niemand verandert binnen drie maanden.’ Zonder de deur van mijn kamer dicht te doen loopt Chunk weer de gang op.

Ik krijg de neiging om achter haar aan te rennen en te zeggen dat ik het niet met haar eens ben dat mensen niet binnen drie maanden kunnen veranderen, omdat Six in zo’n korte tijd wél veranderd is. Maar als ik met haar in discussie ga, zou ik met een voorbeeld moeten komen en met Chunk wil ik het niet over mijn vriendin hebben.

Ik kijk nogmaals op mijn telefoon om te zien of er een berichtje is van Six en kom dan overeen. Op weg naar de keuken blijf ik even bij de deuropening van Hannahs kamer staan. Zij komt niet zo vaak naar huis als ik, omdat ze in Zuid-Texas studeert en een fulltimebaan heeft.

Ikzelf heb nog geen werk gevonden. Maar zo verrassend is dat niet. Ik heb nog geen enkel sollicitatieformulier ingevuld.

Hannah zit op bed met haar laptop. Waarschijnlijk is ze bezig met een opdracht voor haar studie geneeskunde of met iets anders wat net zo verantwoordelijk is. ‘Moet jij nog steeds afwassen als je naar huis komt?’ vraag ik haar.

Ze kijkt even naar me op en richt haar blik dan weer op haar computerscherm. ‘Nee. Ik woon hier niet meer.’

Ik wist wel dat zij het lievelingetje was! ‘Waarom moet ik er dan wel aan geloven?’

‘Pap en mam betalen nog steeds voor jou. Je bent het hun verschuldigd.’

Daar zit iets in. Om het onvermijdelijke uit te stellen blijf ik in haar deuropening staan. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Huiswerk,’ zegt ze.

‘Heb je zin om even pauze te nemen en met me te gamen?’

Hannah kijkt naar me op alsof ik haar heb voorgesteld iemand te vermoorden. ‘Heb ik óóit zin gehad om met jou te gamen?’

Ik kreun. ‘Hmpf.’ Dit belooft een lange week te worden.

Holder en Sky komen vanavond terug, maar die zijn tot zaterdag druk bezig. Breckin heeft ‘familieshit’. Van Six voel ik al de onvermijdelijke breuk aankomen, en daarom ben ik haar ook de hele dag uit de weg gegaan. Ik heb er echt geen trek in om met Thanksgiving gedumpte te worden. Of om überhaupt gedumpte te worden. Als ik Six nooit meer app of spreek, kan ze het misschien nooit met me uitmaken en kan ik zonder ergens last van te hebben gewoon verdergaan met mijn leven.

Ik zet me af tegen Hannahs deurpost en wil doorlopen naar de keuken, maar dan roept ze me terug. In de gang keer ik om, en met een slap en verslagen lijf kom ik weer in haar deuropening staan.

‘Wat is er met je?’ vraagt ze.

Mijn schouders hangen en ik zwelg in zelfmedelijden, dus slaak ik een dramatische zucht. ‘Alles.’

Hannah gebaart naar de zitzak die in haar slaapkamer staat. Ik loop ernaartoe en plof erop neer. Ik weet niet waarom ik me door haar bij zich laat roepen, want nu gaat ze me natuurlijk vragen stellen waarop ik helemaal geen antwoord wil geven. Toch is het een welkome onderbreking van alle verveling van vandaag. Bovendien is het beter dan de afwas doen.

‘Wat loop je nou te sippen? Is het soms uit tussen jou en Six?’ vraagt ze.

‘Nog niet, maar voor mijn gevoel zit dat er wel aan te komen.’

‘Hoezo? Wat heb je verkeerd gedaan?’

‘Niets,’ zeg ik defensief. ‘Tenminste, niet dat ik me herinner. Ik weet het niet, het ligt ingewikkeld. Onze hele relatie is ingewikkeld.’

Hannah lacht en klapt haar laptop dicht. ‘Geneeskunde studeren is pas ingewikkeld. Relaties zijn een makkie. Je houdt van iemand, die ander houdt op zijn beurt van jou. Als het anders is, dan maak je het uit. Makkelijk zat.’

Ik schud mijn hoofd, omdat ik het niet met haar eens ben. ‘Maar ik hou van Six en zij houdt van mij, en tóch is het heel, heel ingewikkeld.’

Soms beginnen Hannahs ogen opeens opgetogen te stralen, maar dat lijkt op de meest verkeerde momenten te gebeuren. Zoals nu, nu ik haar vertel dat mijn relatie misschien wel ten dode is opgeschreven.

Want daar zou ze niet opgetogen over horen te zijn.

‘Misschien kan ik wel helpen,’ zegt ze.

‘Jij kunt niet helpen.’

Hannah slaat de dekens van zich af, loopt naar haar slaapkamerdeur en doet die dicht. Ze draait zich om en kijkt me met gefronste wenkbrauwen aan, nu helemaal niet meer opgetogen. ‘Sinds ik thuis ben heb je me nog niet aan het lachen gemaakt. Er is iets bij je aan het veranderen, en als je grote zus wil ik weten wat het is. En als je het me niet vertelt, beleg ik een vergadering met de hele familie Wesley.’

‘Als je het maar laat.’ Ik heb een pesthekel aan die familievergaderingen. Die lijken speciaal bedoeld om kritiek te leveren op mij en mijn gedrag, terwijl ze over de hele familie zouden moeten gaan.

‘Probeer me maar eens tegen te houden,’ zegt Hannah.

Kreunend sla ik mijn handen voor mijn gezicht en kruip dieper weg in de zitzak. Om eerlijk te zijn is Hannah de beste stem van de rede in onze hele familie. Mogelijk is ze zelfs de enige stem van de rede. Chunk is te jong om dit soort dingen te snappen. Mijn vader is te onvolwassen, net als ik. En mijn moeder zou op tilt slaan als ik haar de waarheid vertelde over Six en mij.

Ik wil erover praten, en Hannah is naast Sky en Holder waarschijnlijk de enige op de wereld aan wie ik dit kan toevertrouwen. Maar Sky en Holder praten er niet over, omdat we hen met in elkaar gehaakte pinken hebben laten beloven dat ze er nooit een woord over zouden zeggen.

Ik ben bang dat als ik er niet met iemand over praat, het over en uit is tussen Six en mij. En ik kan me geen leven zonder Six voorstellen nu ze daar zo'n belangrijk onderdeel van is geworden.

Ik slaak een zucht ten teken dat ik me gewonnen geef. 'Oké. Maar ga eerst zitten.'

De opgetogen blik in haar ogen keert terug. Ze gaat niet gewoon op haar bed zitten, maar springt erop, naast een kluwen beddengoed en slaat haar benen over elkaar, benieuwd naar wat ik haar te vertellen heb. Afwachtend laat ze haar kin op haar hand rusten.

Ik neem even de tijd om te bedenken waar ik zal beginnen. Hoe ik het kan samenvatten zonder te veel zijpaden in te slaan.

'Dit klinkt idioot,' zeg ik, 'maar toen ik in de vijfde zat heb ik seks gehad met een meisje in de bezemkast. Ik weet niet wie ze was of hoe ze eruitzag, want het was donker.'

'Zo idioot klinkt dat niet,' onderbreekt Hannah me. 'Het klinkt echt als iets voor jou.'

'Nee, dat is niet het idiote. Het idiote is dat toen ik iets met Six kreeg, ik erachter kwam dat zij degene was met wie ik een jaar geleden seks had gehad. En... eh... ik had haar zwanger gemaakt. En omdat ze niet wist wie ik was, meldde ze de baby aan voor adoptie. Een gesloten adoptie. Dus ik ben vader, maar

ook weer niet. En Six is moeder, maar toch ook weer niet. En we dachten dat het oké zou zijn en dat we het wel aankonden, maar dat is niet zo. Ze is de hele tijd verdrietig. En omdat ze de hele tijd verdrietig is, ben ik ook de hele tijd verdrietig. En als we bij elkaar zijn, zijn we dubbel zo verdrietig, dus gaan we niet meer zoveel met elkaar om. Op dit moment denk ik dat ze het wil uitmaken met me.'

Ik voel me beschermd door de zitzak: met mijn hoofd achterover kijk ik naar het plafond en niet naar Hannah. Ik wil haar niet aankijken nadat ik al deze bagger over haar heb uitgestort. Maar er verstrijkt een hele minuut zonder dat een van ons iets zegt, dus uiteindelijk hef ik toch mijn hoofd op.

Hannah zit zo stil als een standbeeld en staart me ontzet aan, alsof ik haar net heb verteld dat ik iemand zwanger heb gemaakt. Dat heb ik ook net verteld. En kennelijk is dat een grote schok, want daarom kijkt ze me nu zo aan.

Ik geef haar even de tijd om het te laten bezinken. Ik weet zeker dat ze niet had verwacht dat ze te horen zou krijgen een soort van tante van een neefje te zijn dat ze nooit te zien zal krijgen. Ze had vast en zeker gedacht dat dit gesprek over iets trivials zou gaan, zoals miscommunicatie met mijn vriendin.

'Wauw,' zegt ze. 'Dat is... Wauw. Dat is echt ingewikkeld, Daniël.'

'Dat zei ik toch?'

Het is stil in de kamer. Ongelovig schudt Hannah haar hoofd. Een paar keer doet ze haar mond open om iets te zeggen, maar sluit hem dan weer.

'Dus wat moet ik nou doen?' vraag ik.

'Ik heb geen idee.'

Verslagen steek ik mijn handen op. 'Ik dacht dat jij me wilde helpen. Daarom vertelde ik je dit allemaal.'

'Nou, ik heb me vergist. Dit is... serieuze volwassen shit. Zover ben ik nog niet.'

Het hartverwarmende slot van de
Hopeless-serie van #1 *New York Times*-bestsellerauteur
Colleen Hoover.

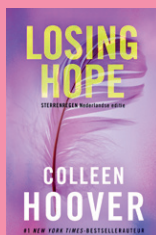
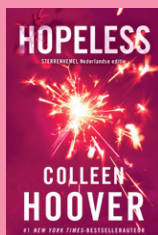
Vrienden Daniël, Six, Holder, Sky en Breckin zijn van plan om de komende Thanksgiving te vieren met een diner in het huis van de ouders van Sky. Maar de hechte vriendengroep dreigt uiteen te vallen. Wanneer Daniël toenadering zoekt en Six de moeilijke vragen stelt die hij eerder niet durfde te stellen over hun gedeelde geheim, beseft hij tot zijn ontsteltenis dat juist dit geheim als een donkere wolk boven de feestdagen hangt. Opeens moet Daniël alles op alles zetten om antwoorden te vinden voor degene van wie hij het meeste houdt. Is zijn zoektocht hopeloos?

‘Ook deze romance levert alles wat Hoover zo’n sensatie op TikTok heeft gemaakt: broeierige seksscènes, verrassende plotwendingen, een ingenieuze verhaallijn en hoofdletter-D drama.’ – *New York Post*

COLLEEN HOOVER is een TikTok-sensatie en de wereldwijde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van onder meer *It ends with us*, *All your perfects*, *Hopeless*, *Losing Hope* en *Finding Cinderella*. Haar romans verschijnen sinds 2014 in het Nederlands. Wereldwijd zijn inmiddels al meer dan 20 miljoen boeken verkocht! Ook *Finding perfect* is een boek zoals je van Colleen Hoover kan verwachten, met spanning, romance, sterke personages en verrassende plotwendingen.

Lees ook van Colleen Hoover:

ISBN 978 90 205 5275 1 NUR 302

9 789020 552751

www.zomerenkeuning.nl

Z&K